

ΔΙΑΣΠΟΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ 0910

2 OCTOBER, 2010 | CREATED USING FIVEFILTERS.ORG

Τα δεκανίκια

Sep 21, 2010 09:48PM

Αυγουστής Μαρούλης

Τα δεκανίκια που φορτώθηκαν
δεν τα χρειαζόμουν
αλλά τα 'χα συνηθίσει.
Τόσες ώρες, τόσες μέρες,
κουτσές,
πάντα προχώραγαν
χωρίς καθυστέρηση.
Κι εγώ, λαθρομετανάστης
αορίστου χρόνου
ζητώντας εύκολα,
χειροπιαστά στηρίγματα,
σπάνια στεκόμουν στα πόδια μου.
Ωσπου μια μέρα, γλίστρησα
σ' ένα σκαλοπάτι.
Τα δανεικά μου πόδια
έσπασαν με ξύλινο κρότο.
Λίγες σταγόνες αίμα έβαψαν
τ' άλλα, τα ξεχασμένα.
Ύστερα σηκώθηκα, περπάτησα,
πρώτη φορά στ' αληθινά.

© **Αυγουστής Μαρούλης**

.....

Related Posts:

- Αγωνίζομαι για μια ιδέα...
- "Εστι μεν ουν η μνήμη ούτε αίσθησις ούτε υπόληψις"
- Στιχουργική
- Νίκος Καζαντζάκης: Μια παγκόσμια αγωνία για το μέλλον
- Ψηφοφορία Λογοτεχνικού Διαγωνισμού

Εξάντας

Sep 15, 2010 06:30PM

Απ' το κατάστρωμα τον ήλιο ξεγελώ,
μετρώ ευθείες και γωνίες στον εξάντα,
είναι καιρός που έχω κλείσει τα σαράντα
χωρίς να μάθω μέχρι τώρα τι ζητώ.

Μ' έναν εξάντα μιας ζωής συμβατικής
αναζητώ τις πιο σωστές συντεταγμένες
μήπως βρεθώ σ' αγαπημένους μου λιμένες
πέρα απ' τα σύνορα της σάπιας λογικής.

Σε μιαν οργιά την ώρασή μου συγκρατώ
πια της ομίχλης με τυφλώσανε τα φώτα
ψάχνω να βρω απεγνωσμένα μία ρότα
ή να χαράξω την πορεία στο χαμό.

Δε με χωράει στο καράβι τούτη η γη
πικρό ταξίδι τόσα χρόνια βγήκε σκάρτο
φίλε μου εξάντα ήρθ' η ώρα για ρεσάλτο
κι η συντροφιά μας όπου να 'ναι θα πνιγεί.

Από την πλήρη μια γοργόνα που περνά
κι αναζητά στη θάλασσα παλάτια,
γυρίζει βλέπει του εξάντα τα κομμάτια
χαμογελάει και μου λέει "έχε γεια".

.....

Related Posts:

- Το Πάθος
- 3. Περί Σονέτου
- Το παράθυρο της ποίησης
- Ελληνισμός και Θάλασσα
- Ένας χαρταετός στο Μανχάτταν

Κάθισε φίλε

Sep 15, 2010 11:30AM

Ιάκωβος Γαριβάλδης

Κάθισε και θα κάνουμε καφέ
καλέ μου φίλε.
Κάθισε να μιλήσουμε λιγάκι
δυο λόγια για την ξενιτιά, αυτή την άχαρη...
Πόσα κουτάλια είπες θέλεις ζάχαρη;

Ή μήπως προτιμάς να σε κεράσω
γλυκό του κουταλιού, με καρυδάκι
για να μου πεις εκείνο το ανέκδοτο που ξέρεις,
έχω καιρό και να γελάσω.

Άσε τ' αστεία όμως τώρα,
ως πότε θα βρισκόμαστε εγώ κι εσύ
μακριά από κει;
Τι κάνεις ξαπλωμένος τόσα χρόνια
με σφυχτοδεμένη την αιώρα
στην πάμπλουτη κι απέραντη αυτή χώρα;

Μη μου μιλάς για χρόνους παστρικούς
μακριά απ' όλους τους δικούς,
ούτε για κόπους αερόβιους
που πέρασες όλος ελπίδα.
Άσε τα ψέματα λοιπόν
κι εγώ τα δάκρυά σου είδα.

Πες μου ποιες νύχτες
βγήκες να μετράς τ' αστέρια
τόσο μακριά απ' τα κρυφά σου τα λημέρια
κι εκεί που στέκεις και πίσω τρέχεις ευλαβικά
να 'χεις το φόβο μήπως τα λες Αραβικά;

Βλέπεις εγώ περνώ μονάχος

μες στα λευκά χαρτιά και λασπομάχος
μέχρι που φεύγει κανένας στίχος
κι ονειροδίνοντας βρίσκω ένα τείχος
σ' ένα γαλαζοπράσινο Αιγαίο,
για μέρη που μεγάλωσα σου λέω.

Όλο φαντάζομαι καρβέλια
και ψάχνοντας μια ελληνική καμέλια,
γυρίζω πίσω συχνά στον ύπνο μου
πολλές φορές ακόμη και στον ζύπνιο μου.

Μόλις εχτές κατάλαβα
πως τ' ...άντα μου τα καλοκαίρια
είναι λιγότερα απ' τα ...ήντα του Βασίλη
που δεν τον νοιάζει
όπου κι αν θάψουν το κορμί του
περνώντας έτσι ξέγνοιαστα όλη τη ζωή του.

Τα χιόνια τα πολλά μας ήρθαν
δεν άργησαν ούτε μια μέρα,
παρ' όλες τις νυχτιές τις φορτισμένες
με σύννεφα κάθε αδέσποτης στιγμής
χαμένης σ' άλλη γη,
δοσμένης μιας υπόκωφης ορμής.

Γλυκιά η στροφή κάθε φωνής,
δεν λέω
όσα κι αν δώσει
μες απ' τα χέρια μας συνέχεια ξεφεύγει,
κει που μας βρίσκει εκεί μας χάνει
κι όλα τα θέλουμε, ποτέ δεν φτάνει...

Αλλά σε θέλω
πολύ δικό μου
που κοίταξες τα λάφουρα του κόσμου
και τα προσπέρασες
βλέποντας πέρα
αγέρωχα την κάθε σου τη μέρα.

Πες τον καφέ σου κολλητέ μου
προτού κρυώσει
κι άσε τις μνήμες να μας πάρουν
μέχρι εκείνη την παραλία
μπας και βρεθούμε με λίγους γλάρους
κι έτσι ξεφύγουμε την ορδαλία.

© **Ιάκωβος Γαριβάδης**

Copyright protected by Digiprove © 2010

.....

Related Posts:

- Γιορτάζεις Πατέρα
- Της αγάπης
- Σημεία στίξης
- Τα δώρα των Μάγων
- Μετανάστευση

Γυμνοί Άγγελοι

Sep 12, 2010 11:43AM

μικρό μνημόσυνο για τη Μικρασιατική καταστροφή

Το εισαγωγικό ποίημα από την Ποιητική Υμνωδία **“Προσφυγιά - αρμονίας κατάλυση”**

Γυμνοί άγγελοι

Το λιθόστρωτο ιδρώνει από τα δάκρυα που πέφτουν.
Τα χαρούμενα παιχνιδιστά βήματα
των ανέμελων αγγέλων
χαθήκανε στο λαγούμι του πόνου.
Κι ούτε η βροχή θε να ξεπλύνει ποτέ
Ετούτα τα ματωμένα δάκρυα.
Αυτός ο πεζόδρομος, εκείνος ο δρόμος,
Οι πέτρες που πόνεσαν πολύ,
Τα χόρτα που βάφτηκαν άλικο από πίκρα,
Οι τοίχοι και τα δέντρα και τα ουράνια
που κοκκίνισαν από ντροπή
και τ' αγκάθια που τ' αγιάσανε
τα πόδια τα γυμνά, γυμνών αγγέλων,
ετούτα κι άλλα, αμέτρητα, πολλά
μια παύση ακόμα λυγμού
στην πικρή τους ιστορία.
Μια στάση ακόμα.
Μη προσπερνάτε.
Πατήστε το κουμπί, λοιπόν.
Να κατεβούμε. Σε κάθε στάση.
Να δούμε, να θυμηθούμε,
Να πονέσουμε, να μη ξεχνούμε.
Ήταν δικοί μας άνθρωποι.
Ήταν Άνθρωποι.

© Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Ακολουθούν 15 Στάσεις με πλούσιο και σπάνιο φωτογραφικό υλικό(σελ. 98)

.....

Related Posts:

- 4. Ο Κραταίος Νόστος
- 7. Γιώργος Καναράκης: ο ιστοριογράφος
- Το Ανθρωπάκι
- Ο Μακάκας
- Πώς δημιουργούμε αρχείο .mp3 στο Windows

Στο έρμα των προγόνων

Sep 10, 2010 11:01AM

του Αυγουστή Μαρούλη

Εσύ αϊτέ μου από ψηλά για πες μου, μονοπάτι
μην είδες στην πατρίδα μου τη χιλιοματωμένη
να μ' οδηγήσει στον θεών του Ολύμπου το παλάτι
εκεί που φτερουγίζουσε στα πάθη τους θαμμένοι.

Να τους ρωτήσω μια στιγμή για τον δικό μου μύθο,

αυτόν που κληρονόμησε σεισάχθεια αιώνων
μα τώρ' αβάσταχτα κυλά σε λαξευμένο ρείθρο
και στέκει άδοξο σκαρί στο έρμα των προγόνων.

Κι εσύ τρανέ μου κεραυνέ, σοφό αστροπελέκι
να με φωτίσεις, τη λαμπρή ιστορία μου να σώσεις
στον ίσκιο της πορείας μου σαν σκόπελος μη στέκει
και τη βυθίζει στα βαθιά τ' απόνερα της γνώσης.

© Αυγουστής Μαρούλης

.....

Related Posts:

- Μνήμη: δικαίωμα και υποχρέωση!
- Μάνα Σουλιώτισσα
- Ελληνισμός και Θάλασσα
- Γεωγραφίες
- Χροιά της αφθαρσίας

Στον Αναγνώστη Β'

Sep 9, 2010 10:34AM

Δημήτρης Τσαλουμάς

Αν περπατώντας στις καταχνιές βλέπεις πουλιά
- να καίνε σαν τα ρόδια
στον χειμώνα το παράθυρο και τη γενάτη σκεπή,
- αν άφοβο καμιά φορά σε
βγάζουν οι σήραγγες στου Αμαζόνιου τα μπαλκόνια
- να δεις τα σαρκοβόρα φύλλα
που ρουφάνε ζωντανή την παραστρατημένη αχτίδα,
- κι αν πού σε πνίγει το δίκιο σου
και της πατρίδας το κρίμα σε πάνε φυλακή
- και βλέπεις το αίμα να πυρπολεί
την ερημιά στα μάτια του κόσμου, να ξέρεις πως
- σε μένα το χρωστάς, κι αν βγάνεις τη
μουσική που σου φόρεσα θα σε ραγίσει το ρίγος,
- θα πλημμυρίσεις πούσι και θα χαθείς.

© Δημήτρης Τσαλουμάς

Το Παρατηρητήριο, σ. 166
σε Αγγλική μετάφραση εδώ

.....

Related Posts:

- To the Reader II
- Κάθισε φίλε
- Το παράθυρο της ποίησης
- Γιορτάζεις Πατέρα
- Photographia

Στον Μακαριστό Παππούλη της πλώνας εποχής μας, πρώην Φλωρίνης, κυρό Αυγουστίνο Καντιώτη

Sep 4, 2010 03:52PM

*Επειδή με εξέπληξε και με συγκίνησε ιδιαίτερα η προσέλευση
πολλών πιστών από την Αυστραλία στην κηδεία του
Μακαριστού Αυγουστίνου, θεώρησα ότι ίσως κάποιοι θα ήθελαν
να διαβάσουν κάποιο αφιέρωμα.*

Στον Μακαριστό Παππούλη της πλώνας εποχής μας,
πρώην Φλωρίνης, κυρό Αυγουστίνο Καντιώτη
28 Αυγούστου ξημερώνοντας
Ένας ουρανοδείκτης μίμησης χαράχτηκε για πάντα
στους δρόμους της θρησκείας μας,
για να μη τους χάσουμε.
Ένα ακόμη λιθάρι Πίστης στοιβάχτηκε
στα θεμέλια της ψυχής μας.
Για να τα στηρίξει.

Και μεις με τα μάτια δακρυσμένα από πόνο και αγάπη
χαιρόμαστε μες στη λύπη της αποδήμησής σου.
Χαιρόμαστε βλέποντας το φωτοστέφανο
να φωτίζει το γέρικό σου πρόσωπο.

Και κείνο το παιδί, εκείνος ο υιός, εκείνη η γυναίκα
που γεννήθηκαν χάρη στον ελεγκτικό σου λόγο,
εκείνες οι μητέρες που τον άκουσαν και αναγεννήθηκαν,
εκείνοι που επέζησαν της στέρσης
χάρη στη θυσιαστική σου αγάπη,
όλοι αυτοί που φωτίστηκαν και πληρώθηκαν ειρήνης
χάρη στην πατρική σου φροντίδα,
σαν μικρά χαλικάκια περιστοιχίζουν τους λίθους
που έβαλες θεμέλιο σε όλη την Ελλάδα.
Τώρα είναι εκεί γύρω σου και παντού
ακολουθώντας το παράδειγμά σου.

Εκεί όπου η Ορθοδοξία σιγοκαίει
το καντήλι της Πίστης και της Πατρίδας.
Είναι εκεί προσευχόμενοι να μη τους λησμονήσεις.
Ένας σπορέας αγάπης και ελεημοσύνης έφυγε
Χρόνια όργωνες το απέραντο χωράφι των παιδιών σου
Για να τα βλέπεις να ανθίζουν και να καρποφορούν.

Οι βρύσες της αγάπης σου
ήταν για όλους τρεχούμενο νερό
να ξεδιψάσει τη ζωή τους που φλεγόταν
κι ήταν ακόμη δροσερότερο για κείνους που σε πλήγωνα.
Τίποτα δε διάλεξες για σένα
γιατί δεν ήθελες να σου ανήκει τίποτα.
Μονάχα τη χαρά της προσευχής την ήθελες δική σου.
Που πάλι για τα τέκνα σου έβγαينه απ' την ψυχή σου.
Και τώρα είναι εκεί, πατέρα άγιε, και περιμένουν.
Σα νεοσσοί μες στη φωλιά απ' όπου μίσεψες.

Άφησες πίσω τα φτερά σου μες στα λόγια σου
και τα απαλά σου πούπουλα των έργων
να τους ζεστάνουν.
Το ξέρουν πως ετοιμάζεις Μάνες καινούργιες

για να τους προστατέψουν.

Κι έδωσες τα κλειδιά της δύναμής σου
στα τέκνα σου τα αγαπητά που σ' ακολούθησαν βήμα το βήμα
κι ορίστηκαν βιγλάτορες των οραμάτων σου
Πώς τρεμουλιάζουνε τώρα τα χείλη τους
στον αποχαιρετισμό σου
καθώς αναλογίζονται την παρακαταθήκη που αφήνεις.

Και αν άμουσο το χρώμα της φωνής σου την ώρα της Θυσίας
πάντοτε θα ραγίζει τις ψυχές μας
και θα απλώνει σαν ουράνιο τόξο
γεμάτο από χρώματα παλμών
καθώς εράγιζε η φωνή σου από νότες χίλιες
στο άγγιγμα της παντοτεινής σωτηρίας,
στην ανάμνηση του πόνου που μας τυλίγει,
στην παράκληση για τη Μακεδονία και τους νεκρούς της,
για τις αλησμόνητες πατρίδες και τους χαμένους προγόνους,
για την κρεουργημένη Ελλάδα
και τους μνηστήρες της αρπαγής του Χριστού
και της αξιοπρέπειας.
Γεμάτος με αστραφτερά στους λόγους σου διαμάντια
που τ' άφησες μες στα βιβλία σου κληρονομιά ιερή.
Γεμάτος με μαργαριτάρια δάκρυα
που νότισαν της Φλώρινας τους δρόμους
και καθενός το μαξιλάρι...

Φεύγεις φτωχός με το τριμμένο σου αντερί
αντί για τα σειρήνια τα χρυσά
και με τα μάτια σου ανοιχτά και φυλαγμένα στις καρδιές μας.
Κανείς δεν έχει φύγει πένης τόσο πολύ
και τόσο πλούσιος από δάκρυα.
Χρυσασέ της Πίστης μας.
Γέμισες με φωλιές τις κορυφές του κόσμου
για να πετάξουν εκεί πάνω οι πληγωμένοι μας αετοί
που χάνονται στις αναζήτησής τα πλάνα καταγώγια.
Γέμισες τα ημερονύχτια σου αέρα καθαρό
και τις καρδιές που έλιωνε το μίσος μέρες.
Πολέμησες και δε φοβήθηκες.
Πόνεσες και χαμογέλασες.
Πληγώθηκες και γιάτρευες.
Ταπεινώθηκες και έλαμψες.
Ελέησες και φτερούγησαν οι ελπίδες για ζωή.
Εργάστηκες και δε γόγγυσες.

Ψάρεψες ψυχές
και έγινε ο Ψαράς της ειρήνης και της ευλογίας
Δεν αποθησαύρισες χρυσό.
Αποθησαύρισες πιστούς.
Παράσημά σου αθάνατα
Οι άδειες τσέπες , τα γεμάτα χέρια
Οι τρύπες αρβύλες , τα γεμάτα μάτια
Η λιτή σου εμφάνιση
Η μεγάλη σου Παρουσία.
Πυροδοτήθηκες από τη φλόγα του Αποστόλου Παύλου
Μέθυσες απ' το κρασί του Ιερού Χρυσοστόμου
Πιάστηκες απ' το τριμμένο ράσο του Πατροκοσμά
Και έσυρες μαζί τους το χορό της διδασκαλίας του Χριστού
προς τα ουράνια δώματα των παραδείσιων ψυχών.
Μέσα σου ένα ταπεινό λιοντάρι της Πίστης κυριαρχούσε
καταδιώκοντας τους λωποδύτες της ειρήνης.
Πρωτοκαθίζοντας τους άσωτους λιποτάκτες της αληθινής ζωής
στην Τράπεζα της Αγάπης σου

που πάντοτε είχες στρωμένη για όλους.
Είσαι Πατέρα μας Μακάριος
Γιατί δε λύγισες απ' τα χτυπήματα
Δεν παραπονέθηκες με μίσος
Δεν λιποψύχησες με απελπισία
Δεν απόκαμες ποτέ
Ήλιπζες με πίστη
Έπραττες με ανιδιοτέλεια
Συγχωρούσες με την αθωότητα μικρού παιδιού
Αγκάλιαζες με τις φτερούγες της θρησκείας
Επέληττες με την αγάπη του πατέρα
Φύτεψες την ελεημοσύνη
Ευλόγησέ μας, σεβάσμιε Παππούλη της πλάνας εποχής μας!

Ευαγγελία – Αγγελική Πεχλιβανίδου

.....

Related Posts:

- Στιχουργική
- “Εστι μεν ουν η μνήμη ούτε αίσθησις ούτε υπόληψις”
- Νίκος Καζαντζάκης: Μια παγκόσμια αγωνία για το μέλλον
- Ψηφοφορία Λογοτεχνικού Διαγωνισμού
- Το παράθυρο της ποίησης

Γιορτάζεις Πατέρα

Sep 2, 2010 04:41PM

Κι εσύ πατέρα τελικά μας ξεφορτώθηκες
απ' τις φροντίδες σου τις καθημερινές
μένοντας σύντροφος σε ρυτίδες ηηρέδες
που πια κυλούν δειλά στο μέτωπό σου.

Και ζεις
μες στα μαλλιά τα αραιά κι αδέσποτα
που σε φιλούν στις παρειές
μα και στο πρόσωπο
σαν μνήμες,
μνήμες που φεύγουν όπως ήρθαν
με την πρώτη στοχασιά την ανεξέλεγκτη.

Εσύ πατέρα που στέκεις σοβαρός
κι αμίλητος, για τόση ώρα
πίσω από γυάλινους φακούς

Ξέχασε λίγο σε παρακαλώ
και χαμογέλασε,
άσε στα χνάρια της σιωπής,
στην απουσία σου,
ένα χαμόγελο απτό να σε θυμάμαι,
ήρεμο, έστω κι ακατάληπτο
μα πάντα τίμιο όσο κι ανίκητο,
όπως σε ξέρω...

Γιορτάζεις μέσα μας σήμερα Πατέρα.

© Ιάκωβος Γαριβάλδης

Copyright protected by Digiprove © 2010

.....

Related Posts:

- Κάθισε φίλε
- 8. Γιώργος Καναράκης: ο γλωσσολόγος
- Επάγγελμα Πατρός: Ορφανή
- 7. Γιώργος Καναράκης: ο ιστοριογράφος
- Της αγάπης

Χαμένος

Aug 22, 2010 04:18AM

Ιάκωβος Γαριβάλδης

Αχ! Να είχα έναν φίλο,
φίλο καρδιακό
δυο μέρες να τον περιμένω
στο κατώφλι
κι απρόσμενα στην πόρτα
τον ήλιο να μου κρύβει να τον δω.

Δυο νύχτες να ονειρεύομαι
τις ώρες τις μικρές
να μπαίνει και να βγαίνει ανενόχλητος
βαθιά μες στην καρδιά μου.

Αχ! Να είχα έναν φίλο
φίλο σκεπτικό
να μπαίνει και να βγαίνει ανενόχλητος
στο σπίτι το δικό μου
σαν τον καιρό.

Αχ! κι ο φίλος μου
μια μέρα...
μια μέρα να με πάρει
να με πάρει,
όπου θέλει ας με πάει,
θεέ μου κι ας χαθώ...

© *Ιάκωβος Γαριβάλδης*

.....

Related Posts:

- Προσωπικό
- Υπέρτατη Θυσία
- Μια βουτιά μες στο Αιγαίο
- 4η Ανθολογία της Ε.Ε.Λ.Σ.Π.Η.
- Ο παππούς μου

Στους αγαπημένους αδελφούς ομογενείς

Aug 16, 2010 10:19PM

Αφήσατε πίσω το χώμα που 'ναι ζυμωμένο σφιχτά
με χιλιάδες ακρορίζια να το φυλάνε ζωντανό
και
πήρατε με πόνο λίγες ρίζες παρηγοριά και δύναμη
και τις φυτέψατε σ' όλα τα μέρη της γης.

Ζεστάνετε το χώμα που σας ζέστανε
που αγκάλιασε το μέλλον των αγώνων σας.

Πέτρα-πέτρα πάγου χτίστηκε
το δικό σας ίγκλου.
Μακριά από τον ήλιο της Ελλάδας σας
που φωτίζει από μακριά τις προσδοκίες σας.

Σχέση άρρηκτη και αθάνατη.
Ένα απόθμενο κι ατέλειωτο πάρε δώσε
ψυχής και ιστορίας
Ελλάδας και Παράδοσης
πόθων και παθών
θυσίας και προσφοράς
πίστης και αίωνων
Αγίων και εκκλησίας
και ελπίδες δύσεων και ανατολών
αγώνων και θουρίων
και μαρτύρων και ψαλμουδιών

Πήρατε ένα στάχυ από το καθένα
και σταχυολογήσατε το αυθολόγιο της ψυχής σας
και του μέλλοντος.
Μια θημωνιά αναμνήσεις
στα αυθογυάλια της εστίας σας.

Και μεις εδώ πάντα βάζουμε ένα πιάτο
στο τραπέζι της πατρίδας μας, για σας.
Κι ένα κομμάτι ήλιο, ένα κομμάτι θάλασσα.
Ένα ποτήρι αδερφοσύνη.
Για σας
τους μακρινούς συνδαιτυμόνες της πατρίδας μας.

© *Ευαγγελία Αγγελική Πεχλιβανίδου*

.....

Related Posts:

- Το Πάθος
- Ελληνισμός και Θάλασσα
- 3. Περί Σονέτου
- Προφητεία
- Το παράθυρο της ποίησης

Το κυρίαρχο φως

Aug 16, 2010 11:06AM

Απομιμήσεις λυρικού πάθους φαντάσματα ρομαντικών οίστρων
καταλυτικά επενεργώντας παραλλάζουν τα πλάσματα
αναπλάθουν τη συνείδηση τα όποια στοιχεία ταυτότητας

στις δίνες του άστατου χρόνου
τις στροφές των αγεριών
ψυχή τε και σώματι
στην ψυχρότητα των ανδριάντων
τους ψυχρούς υπαλλήλους
τους ινστρούχτορες του κράτους

μια ηθική απαξίωση
που διατρέχει τα πάντα
σαν αποτροπή κατά συρροήν
με βαριές ομίχλες και φόντο αλλοπαρμένων φόβων

έτσι που οι όποιες μνήμες
να ξαναφοριούνται
μ' ένα πάνδημο παραλήρημα
σε κλώνους δέντρων μαγεμένων
σε έξαλλους μαιάνδρους
στην αχλή πανάρχαιων μύθων

όλα είναι το κυρίαρχο φως
που προστατεύουν οι σκιές
και άκρατη τυφλότητα
που μπαίνει σε ψηφοφορία.

.....

Related Posts:

- Ο Νοσταλγός, γιος της Γης
- 4. Ο Κραταίος Νόστος
- Σαν και σένα
- Στα πέρατα
- Το Ανθρωπάκι

Κύπρος 1974

Jul 22, 2010 10:21AM

*Αφιερωμένο στα νέα παιδιά
που έχασαν τη ζωή τους
πολεμώντας τον Τούρκο εισβολέα.*

-

ΤΟΣΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Από νωρίς, κει που ανάβει η ζωή
με μια κραυγή των πόθων το φυτίλι
Παράφορη μας άρπαξε κι έφυγε στιγμή
σαν αστραπή είχε το χρόνο ανοιγοκλείσει.

Από νωρίς, στα πρόσμενα της εποχής
Που θ' άρχιζε του έρωτα το τρύγι-
Κει, πριν φιλήσει ο Ήλιος την αυγή
Τα καυτερά του χείλη να δροσίσει.

Από νωρίς, μια τουφεκιά
Μας πήρε στην ζωής τα ξένα
Από τα μάτια της νιότης τη φωτιά
Την σβήσαν με το αίμα

Δυο δάκρυα κόκκινα πηχτά
Χορδές στα μάγουλα που ηχούν βουβά
Τόσα παράπονα ζωή από σένα για
όσα μας έταζες... ταξίδια μαγικά.

© Michael Pais

<http://alasinoblogspot.com/>

Copyright secured by Digiprove © 2010

.....

Related Posts:

- Η Αποστολή του Ανθρώπου;
- ΚΥΠΡΟΣ 1974
- Κύπρος 1974 Επέτειος Τουρκικής Εισβολής
- Παράνοια και ηληθιότητα
- Τα δώρα των Μάγων

Άλκιμο Έλυτρο

Jul 20, 2010 07:05AM

Αφιερωμένο στην Ελληνίδα μάννα - γυναικία - σύντροφος - αδελφή - κόρη

*Σε είδα να λαγγεύεις τη μοίρα μου
Σε εύκοσμους πύργους βαθυσκαφούς ίριδας,
Την ώρα που ο ήλιος έπινε των καμημών τις ανάσες.
Σε άκουσα να τη σμιλεύεις
Με τις κορφάδες των ονείρων σου
Στη χρυσή παλίρροια των σταχυών του Αλωνάρι,
Μ' ένα παιδιαστικό μαγιάτικο χαμόγελο στα χείλη.
Ένωσα τον αθέρα της γλαυκής σου σκέψης
Να τη μετουσιώνει σε άυλη ολκή προς το στερέωμα,
Αργυρόλευκη αύρα χιονοσκεπαστων κυμάτων.
Καθορώ τον αρραβώνα μου στο σώμα σου
Μέθεξη ουράνιας στόχασσης,
Συνειρμό ακτίνων ζωής,
Εκ πηγής μη αλωμένης, φωτός αιωνίου.
Ατενίζω την αγάπη μας
Βαρκούλα αυγουσιάτικο φεγγάρι
Ν' αρμενίζει στο πέλαο.
Σε πέλαο γαλήνης και φωτός.*

*Μα και σε πέλαο οδύνης και σπαραγμού.
Με πελώριους Ποσειδώνες πανέτοιμους
Να πούν και να συντρίψουν
Καρυδότσουφλο το φεγγάρι μας.*

*Με Λαιστρυγόνες και Κύκλωπες και Κίρκες και Σειρήνες
Να βάφουν μ' άσχημα όνειρα τις νύχτες μας.
Και μ' ένα Αίολο να μαστιγώνει αδυσώπητα το πεπρωμένο μας.
Μα στο πέλαο τώρα βασιλεύει η γαλήνη.
Το διαλαλούν, από φως μεθυσμένοι,
Στον αφρό του ορίζοντα, οι γλάροι:
Πως, σαν πίστη Θεογέννητη ...
Πως, όταν αγώνας αταλάντευτος
Μαζί τα δυο, τραφούν με ζωοφόρο αγάπη,
Ο Ίδιος ο Θεός τη νίκη τους τη στεφανώνει
Με το χρυσό της ελπίδας κότινο.
Ελπίδα καταξίωσης λαμπηδόνας για το αύριο.
Νίκης βεβαιότητα για το σήμερα, το αναστάσιμο.
Αγάπης εγγύηση, άφθαρτης, στο διηνεκές.
Τώρα...*

*Ω! Πώς με θωπεύει τώρα
Τρεχούμενου βάλσαμου μαρμαρυγή, η φωνή σου!
Τα φύλλα της καρδιάς μου, ω!
Πώς, εξ ουρανού θροίξει, κελαρυστή μελωδία
Η αύρα του γέλιου σου!*

*Φωτοχυσία Αιγαίου το πρόσωπό σου
Σαν η χαρά το δονεί ευφρόσυνα*

Στην ουράνια προσφορά της Γυναίκας - Συντρόφου...
Στη θεοφόρο θυσία, στο ολοκαύτωμα της ΜΑΝΑΣ!...

Κι' άλλοτε πάλι,
Πώς σκοτεινιάζει τρέμοντας ο ουρανός
Σαν το παράπονο της ματιάς σου της λαβωμένης
Την ψυχή μου τρυπά!...
Μα εσύ, πικραμένη κι' αδικημένη απ' τους ουρανούς,
Με το οίδαλέο σου στο βολβό μελάνωμα
Της απόγνωσης να σπαράζει τις οιμωγές!
Ω, εσύ! Πόσο ψηλά, σε Ολύμπιο κάλος στέκεις!
Καταυγάζεις τον πόνο με πυρφόρο αγάπη!
Δεν επιστρέφεις χολή.
Μα ό,τι καλό πήρες, εκείνο επιστρέφεις!
Με χέρι σταθερό, δημιουργού,
Με ψυχής ποιητικής ευαισθησία·
Αυγάς στην ελπίδα τους βλαστούς σου, ως μάνα.
Δημιουργείς, ως σύζυγος, χώρο
Ο σύντροφός σου να υψωθεί.
Το μονοπάτι ωθείς μπροστά, μη κοιτάζοντας πίσω,
Παρά, μόνο, ελπίδα, για να πάρεις.
Κι' έτσι προχωράς,
Πυργώνοντας ψηλά ό,τι δικό σου.
Θυμάμαι... κάποτε στην Κύπρο...

Την Κύπρο των ονείρων μας πού 'γιναν στεναγμός
Ήταν αμέσως μετά την εισβολή
Την εισβολή των εβδομηκοστών τέταρτων ντροπών του εικοστού
αιώνα
Κι' ήσουν έγκυος στο πρώτο μας παιδί...
Σε ώρες δύσκολες, τρεμουλιαστές...
Κι' ήσουν εκεί... Διακόσια μέτρα θάνατο
Απ' την πρώτη γραμμή... σε κείνο το φιλόξενο σπίτι
Εκεί κοντά στα αχτιδορροούντα χαρακώματα του υπέρ πάντων
αγώνα
Ενώ μπορούσες, αν ήθελες...
Ω! Πώς είναι δυνατό να αλλάξει η φορά των πραγμάτων!
Το λίκνο του ήλιου να πάψει νά 'ναι η ανατολή!
Αν πρόκρινες να επιλέξεις την ασφάλεια, απ' την ιστορία...
Θά 'σουν μίλια μακριά, στη Θεόκτιστη Αθήνα... στο σπίτι σου!
Ακολούθησες, όμως, εικοσάχρονη, σχεδόν ακόμα, κόρη
Το πεπρωμένο σου.
Της Ελληνίδας - μάνας ή συντρόφου - την ειμαρμένη.
Με ψυχή Μακεδονίσσας εκ γενετής
Με πνεύμα Σπαρτιάτισσας από κληρονομιά,

Ακολούθησες!
Κι' είχες, αντί για λύτρωσης ύπνο, τα βράδια,
Σαν στο χαράκωμα ο άντρας σου αγρυπνούσε,
Του τρόμου την αγωνία συντροφιά.
Ψευτοκοιμόσουν με το γιο μας στην κοιλιά
Κι' ένα τουφέκι αγκαλιά.
Με μια λάμψη μαύρη, ατσάλινης απόφασης στα μάτια
Την Ελληνόπρεπη ζωή σου ακριβά να πουλήσεις,
Πριν της κόψεις η ίδια το νήμα,
Πριν της πάρεις εσύ την πνοή,
Θαλασσόπνιχτο λυπητερό βουητό,
Αν τύχαινε να μας αιφνιδιάσει ο εχθρός.
Μισοκοιμόσουν με τον φόβο του Αττίλα συντροφιά.
Μα είχες προσκέφαλο
Ένα κλαρί Ελλάδας στην καρδιά ριζωμένο!
Κι' ένα Πυρσό λευτεριάς

Να σελαγίζει τα πέλαα της ψυχής σου!
Κι' ήσουν η ίδια...
Όπως σε θυμούνται οι φυλλωσιές της ιστορίας,
Στους αιώνες των αιώνων
Ήσουν η ίδια!!

Όχι μόνο στο κλέος της δόξας,
Στο «ταν ή επί τας» της αρχαίας Σπαρτιάτισσας,
Κι' ούτε μόνο στου σαράντα,
Στο ματωμένο της Ηπειροτοπούλας αγώνα.

Αλλά και όπως θα σε θυμούνται να θυσιάζεσαι, ΑΘΑΝΑΤΗ,
Στην Έξοδο, στους Καταρράκτες, στο Γκρεμό,
Στην Έξοδο, στους Καταρράκτες, στο Γκρεμό
Της λευτεριάς και της αξιοπρέπειας:
— — — — — Ελληνίδα του Μεσολογγιού!
— — — — — Μητέρα της Νάουσας!
— — — — — Κόρη του Ζάλογγου!
Ω! Εσύ! Άλκιμο Έλυτρο Ελληνικής Εστίας Αθάνατο!
Δίνε μου δύναμη και φως για να σε προστατεύω!

© 2010 Ιωάννης Παναγάκος

Αγαπητέ αναγνώστη,

Σε παρακαλώ, συγχώρεσέ μου, μια μικρή σημείωση στο ποίημά μου «Άλκιμο Έλυτρο» που προηγείται, προκειμένου να γίνει κατανοητή η περιρρέουσα ατμόσφαιρα δύο πραγματικών γεγονότων που περιγράφονται σ' αυτό, δεδομένου ότι τα συγκεκριμένα γεγονότα αναφέρονται, το μεν ένα, σε ένα πραγματικό περιστατικό που έχει σχέση και με την ιστορία της Κύπρου, το δε άλλο, σε ένα οικογενειακό μου θέμα:

Τον Σεπτέμβριο του 1974 τοποθετήθηκε από το Γενικό Επιτελείο Στρατού, ως μόνιμος Υπολοχαγός που ήμουν, στην Ελληνική Δύναμη Κύπρου (ΕΛ.ΔΥ.Κ.) όπου ανάλαβα καθήκοντα Διμοιρίτη, στην πρώτη γραμμή έναντι των Τούρκων.

Εκεί, παρόλο ότι είχαν τελειώσει, επισήμως, οι εχθροπραξίες, έζησα την πολεμική ατμόσφαιρα, κάποτε, μάλιστα, πολύ έντονα, όπως όταν το βράδυ της 8^{ης} Φεβρουαρίου 1975 περιμέναμε την επίθεση των Τούρκων, που είχαν αντικειμενικό σκοπό την κατάληψη του αεροδρομίου της Λευκωσίας· ενέργεια που δεν έλαβε χώρα, αφού οι Τούρκοι διαπίστωσαν ότι τους αναμέναμε καλά προετοιμασμένοι, γεγονός που δεν τους έδινε κανένα περιθώριο επιτυχίας.

Τη νύχτα εκείνη, αλλά και πολλές άλλες πριν και μετά, ένεκα αυτού του περιστατικού ή άλλων παραπλήσιων, όταν όλη η ΕΛ.ΔΥ.Κ. ξενυχτούσε στο χαράκωμα με το χέρι στη σκανδάλη, η γυναίκα μου, Ελένη, η οποία με είχε ακολουθήσει στην Κύπρο, παρ' όλους τους κινδύνους που εγκυμονούσε αυτή η απόφαση, έγκυος μάλιστα ούσα, στο πρώτο μας παιδί, τα βράδια, λαγοκοιμόταν ντυμένη κανονικά, σε μια πολυθρόνα, με το γιο μας στην κοιλιά κι ένα τουφέκι αγκαλιά, και με την απόφαση να πουλήσει ακριβά τη ζωή της και την ύπαρξη που έφερε στα σπλάχνα της, αν τυχόν ο εχθρός έσπαγε τη γραμμή αμύνης.

Ευτυχώς, δε συνέβη το μοιραίο, μοιραίο για την προσωπική και οικογενειακή μας ζωή, γιατί, κατά τ' άλλα, εκείνες οι μέρες άφησαν την Κύπρο μας και την Ελλάδα μισερή! Πάντως, αυτό είναι το γεγονός που περιγράφεται στο ποίημα και, ύστερα απ' όσα αναπτύχθηκαν παραπάνω, ελπίζω να έχει γίνει κατανοητό και να δώσει κάποια απόλαυση στον αναγνώστη που θα έχει το μεράκι να το διαβάσει.

Σαν υστερόγραφο, για να γίνει κατανοητό ένα σημείο του ποιήματος, θα ήθελα να προσθέσω, σχετικά με τη γυναίκα μου, ότι η φράση που περιέχεται κάπου μέσα σ' αυτό: «Μα εσύ, πικραμένη κι' αδικημένη απ' τους ουρανόους./ Με το οιδαλέο σου στο βολβό μελάνωμα/ Της απόγνωσης να σπαράζει τις οίμωγές», αναφέρεται στο μελάνωμα χοριοειδούς το οποίο την επισκέφτηκε εδώ και λίγα χρόνια και, κατά του οποίου, δίνει με θάρρος, χαμόγελο και αξιοπρέπεια έναν άλλον αγώνα.

Σ' αυτή τη γυναίκα και, μέσα από αυτήν, στην Ελληνίδα γυναίκα, σύντροφο, μάνα, αδελφή, κόρη, στην υπόστασή αυτήν που γύρω της περιστρέφεται, ζει, κινείται, παίρνει δύναμη και δρα και προοδεύει και μεγαλουργεί η Ελληνική Οικογένεια και Παιδεία, σ' αυτήν και στην Κύπρο αφιερώνω το ποίημά μου «Άλκιμο Έλυτρο» («άλκιμο»: που έχει δύναμη και σφρίγγος, «έλυτρο»: προστατευτικό περίβλημα).

Με τιμή,

Ιωάννης Παναγάκος

Copyright secured by Digiprove © 2010

.....

Related Posts:

- Η Κύπρος είμαι Δέσποινα
- Η Εικόνα μας
- Αντιγόνη
- Η ξεχασμένη παραγγελία
- Ο Αρχιτέκτων

Η Κύπρος είμαι Δέσποινα

Jul 17, 2010 01:14AM

Αρχαίο φως, ω! Πάναρχο, του κάλους, της αλήθειας, στην πλάσης, πότε, την καρδιά, θ' ανάψεις πυρκαγιά που θα φουντώσει, ως πνοή Ελληνικής συνήθειας, και πά' στον Πενταδάκτυλο ν' αστράψει η Ελευθεριά!

Του Σολωμού και του Ισαάκ το αίμα, πότε αντάμα, του Δημητρίου η πνοή και του Καραολή, θα αναστήσουν τη φυλή, του Ελληνισμού το Τάμα, και θ' αρματώσουν της ψυχής τη νέα ανατολή!

Του Τάσσου Παπαδόπουλου, το Μέγα εκείνο Όχι, που τάραξε συθέμελα του ύπνου τα νερά, οπού 'χαν πιάσει την ψυχή, το πνεύμα σε απόχη, πότε, της έρμης ζήσης μας, θ' ανοίξει τα φτερά!

Πότε θα έρθει η στιγμή που η Κύπρος ενωμένη θα ατενίζει ουρανό και θάλασσα γλαυκή κι ελεύτερη, ορθή και λευκογαλανοτυμένη θα κυματίζει ορθρίζοντας, του έθνους την αλήκη!

Η Κύπρος είμαι Δέσποινα! θερμά σε ικετεύω! δώσε μου θάρρος να διαβώ τη δρόμο της τιμής, κι ευλόγησε το δρόμο αυτό, και το άτι που ιππεύω να γίνουν δρόμος 'πιστροφής, για τους επιδρομείς.

Κι ευλόγησε το χώμα αυτό, το χιλιοματωμένο τ' αγιασμένο απ' της καρδιάς τις στάλες τις μαβιές, το χώμα του ονειρεμού για ειρήνη, ποτισμένο,

και για μια λεύτερη ζωή, στου ήλιου τις ματιές.

Μα, η ειρήνη και η λευτεριά, πασμένες χέρι - χέρι, καμιά φορά χωρίζουνε κι έρχεται ο παιδεμός, και τότε, ποίο να επιλεγεί, το λάδι ή το αγέρι; στο έν, μη ρέμα ακολουθεί! στ' άλλο, μη 'ν' γκρεμός!

Αλλ' αν, για Ειρήνη θά 'πρεπε, να δώσω ό,τι μ' ανήκει, δε θά 'πρεπε να κάνει αρχή, ο που 'ν' καταχραστής; ή μόνο του ραγιαδισμού, τώρα με νοιάζει η νίκη, του δίκιου και του πνεύματος να είν' ο δικαστής!

Η Κύπρος είμαι Δέσποινα! θερμά σε ικετεύω! διασκόρπισε τη μέθη αυτή που μ' έχει ναυαγό· κι' αν με την τόλμη κι' αρετή δεν ημπορώ να οδεύω, τότε απ' το χάρτη σβήσε με, άσε να εκραγώ!

© 2010 Ιωάννης Παναγάκος

Copyright secured by Digiprove © 2010

.....

Related Posts:

- Η Εικόνα μας
- Άλκιμο Έλυτρο
- Αντιγόνη
- Η ξεχασμένη παραγγελία
- "Μαρίνα"

ΚΥΠΡΟΣ 1974

Jul 14, 2010 03:38AM

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ.

Αντί το φως ο ουρανός κείνη τη μέρα
Μας έστειλε το θάνατο.
Ήταν νωρίς κι απόμειναν
Των κοριτσιών τα όνειρα στη μέση.
Αντί ο Ήλιος των ξυπόλυτων παιδιών
Την παγωμένη μοίρα να ζεστάνει
Τρεμόπαιζε μεθυσμένος απ' το αίμα χόρευε
Μεσ του φονιά το αστραφτερό μαχαίρι.
Και άνθρωποι ή δαίμονες
Ουρλιάζοντας μας κυνηγούσαν.
Ότι και να 'ταν, φωτιές ανάβαν,
Έκαιγαν νόμους, σπίτια ανθρώπους.
Είχαμε αποκάμει
απ' το μαχαίρι που σέρναμε
πικρό σταυρό στη πλάτη
κι είχαμε μόνο μιας στιγμής ζωή-
το νιώσαμε!
Μα έπρεπε ακόμα να παλέψουμε
Με όλα τα τέρατα της γης.
Ναι! έπρεπε ακόμα να παλέψουμε
Με όλα τα τέρατα της γης.
Και τα βουνά ανέμελα, σφύριζαν στο βοριά.
Μια στιγμή κάτω από το βάρος τους
Συλλογιστήκαμε και στοχαστήκαμε
Πόσο μας βάραινε
Του Έλληνα η μοίρα, η κληρονομιά.

ΚΥΠΡΟΣ 1974

Μιχάλης Παής

alasinoblogspot.com/

Copyright secured by Digiprove © 2010

.....

Related Posts:

- Κύπρος 1974
- Η Αποστολή του Ανθρώπου;
- Κύπρος 1974 Επέτειος Τουρκικής Εισβολής
- Μετανάστευση
- Σημεία στίξης

Η Εικόνα μας

Jul 12, 2010 10:24PM

Νύχτα κάτω από ήλιου φως!
Κι' η ερημιά των ψυχών παρουσία ολόφωτη.
Αυτόπτης μάρτυρας, του αγέρα ο ήχος·
Βουβάθηκε μετέωρος στην ανησυχία των καιρών.
Κι' ο ήλιος, με μίαν ανάσα χλόμισμα·
Να προσπαθεί να ζεστάνει τις ελπίδες του·

Να αδυνατεί να περιθάψει την απόγνωση των καρδιών·
Των πληγωμένων εραστών της ζωής·
Των ματωμένων κάμπων των παραθυριών·
Των καρπών που δεν πρόλαβαν να ερωτευτούν·
Των νησιών που δε γεννήθηκαν.

Πληγές γεμάτοι, κόκκινο στάζοντας οι άνεμοι·
Περιτρέχουν τις υποψίες μας·
Με μια μυρωδιά μίσους να διαποτίζει την άνοιξη.
Περιτρέχουν την άμμο της πλεονεξίας μας·
Με μια εικόνα του καθρέφτη μας να στιγματίζει το όνειρο.

Περιτρέχουν την υπόσταση του ελεύους!

-Ποιος, εγώ;

-Αλίμονο! Το αύριο!!

© **Ιωάννης Παναγάκος**

Copyright secured by Digiprove © 2010

.....

Related Posts:

- Η Κύπρος είμαι Δέσποινα
- Άλκιμο Έλυτρο
- Αντιγόνη
- Η ξεχασμένη παραγγελία
- "Μαρίνα"

Μετανάστευση

Jul 12, 2010 10:48AM

Διαβαίνεις τα σύνορα
μέρα μεσημέρι
με δάκρυα λησμονιάς
και πόνους προσδοκίας
χωρίς να στέλνεις
ευχετήριες κάρτες
από φόβο μη σε προδώσουν
τα κύτταρα
εξανεμίζεσαι
χαραμίζεσαι
αφήνοντας μια κηλίδα
μ' ένα άγνωστο όνομα

ή και τίποτα

Copyright secured by Digiprove © 2010

.....

Related Posts:

- Σημεία στίξης
- Απόμαχος Ναυτικός
- Γεωγραφίες
- Ανταλλαγή
- Το πρόσωπό της...

Το τραγούδι της χαμοζωής

Jul 6, 2010 09:07AM

Νίκος Νικολαΐδης

Ποίηση! δώσω να δώσω σε καλή φόρμα το τραγούδι
για το τσουκάλι που βράζουν τα φασόλια στη φωτιά,
για την τσανάκα με την ανάμικτη σαλάτα
γλυκοπιπεριές, κι ό,τι ευφορία του περβολιού
και του καιρού η περιφορά έχει δώσει.

Τα σκουτέλια με τα ξυλοκούταλα,
η κούπα με τις θρούμπες τις ελιές,
το σταρένιο ψωμί και τη μπουκάλα το κρασί,
με τάξη αραδιασμένα στο σκούρο τραπεζομάντηλο.

Το "ώρα καλή" που λέει ο ξωμάχος νοικοκύρης
μπαινόντας με τα σύνεργα στο χέρι και το καρπουζάκι κάτω απ'
τη μασχάλη.

Το "καλώστον" που λέει σιγομίλητα η νοικοκυρά του, για να μην
ξυπνήσει το δράκουλα, που κοιμάται κρεμασμένος στο βυζί της.

Ποίηση! δώσω να δώσω σε καλή φόρμα
τούτο το τραγούδι.

© **Νίκος Νικολαΐδης**

"Νίκος Νικολαΐδης ο Κύπριος", σ. 114
Εκδόσεις Διασποράς, 1998

Copyright secured by Digiprove © 2010

.....

Related Posts:

- Σημεία στίξης
- Μετανάστευση
- Η Επίσκεψη
- Το φως του κεριού
- Τα δώρα των Μάγων

Αντιγόνη

Jul 1, 2010 10:03AM

Δημήτρης Τσαλουμάς

Θυμάμαι τον περήφανο χειμώνα της ματιάς σου
- την ώρα που σε φέρναν άκλαυτη
και πάναν οι ακαμάτες τις πόρτες των καπηλιών.
- Μα δεν ήξερα πως ήσουν εσύ.

Το μοιρολόγι σου το διάβασα μόλις σε κάνανε
- βιβλίο, κι έτρεξα αμέσως
τ' ορκίζομαι, και σήκωσα την πέτρα να σου φέρω
- νερό και να ανάψω το λυχνάρι.
Αλλά δεν ήσουν πιά, Αντιγόνη. Στο σκότος που
- σε γύρεψα δεν ήσουν πα.

© Δημήτρης Τσαλουμάς
Owl Publishing, Melbourne
*Το βιβλίο συνοδεύεται
από ηχογραφημένες απαγγελίες
του ποιητή -
επιμέλεια **Ελένης Νίκα***

Copyright secured by Digiprove © 2010

.....

Related Posts:

- Η Κύπρος είμαι Δέσποινα
- Η Εικόνα μας
- Άλκιμο Έλυτρο
- Η ξεχασμένη παραγγελία
- Μετανάστευση

Η ξεχασμένη παραγγελία

Jul 1, 2010 09:42AM

Δημήτρης Τσαλουμάς

Παράγγειλε στα νιάτα του της θάλασσας
κι απ' τα μπεντένια και τ' αγέρια τις ερημιές
κοιτάζω τώρα τη γυναίκα των ονείρων του
καρτερώντας στον ελαιώνα της σιωπής.

Πώς να εξηγήσεις τώρα που αγρυπνάς
τη σιγουριά της αφής στα σκοτεινά
τις υπόγειες επιδοκιμασίες της φαντασίας
τις ραδιουργίες της αράχνης
στους ατέλειωτους διάδρομους πώς ν' αποδείξεις
το φως που μυρμηγκιάζει στην κορφή του ευκάλυπτου

τρώγοντας την καρδιά του καλοκαιριού

Δικά σου φίλε τ' άλλα μου αγαθά.
Στις αβατιές του νου καρπίζει η απελπισιά
κι απ' τις σκοπιές μου γεύομαι φαρμάκι
την ελαιόφωτη γυναίκα στο βωμό της σιωπής.

© Δημήτρης Τσαλουμάς
*Ποιητική συλλογή - "The Observatory" 1983
University of Queensland Press*

Copyright secured by Digiprove © 2010

.....

Related Posts:

- Η Κύπρος είμαι Δέσποινα
- Η Εικόνα μας
- Αντιγόνη
- Άλκιμο Έλυτρο
- Μετανάστευση

Το πρόσωπό της...

Jun 28, 2010 12:31PM

Το πρόσωπό της έλαμψε για μια στιγμή
κι ύστερα πάλι έγινε ωχρό
μόλις αντίκρισε τις άρρωστες ακακίες
του επαρχιακού δρόμου
που οδηγεί απ' το παρόν στη λήθη
και από εκεί στο αέναο αιώρημα,
στην αόριστη ανυπαρξία.
Απλώσε τα χέρια όπως τα δέντρα
απλώνουν τα κλαδιά τους
στο απέραντο κενό
του μολυσμένου αέρα των πόλεων.
Ένα της δάκρυ ξέφυγε
ακολουθώντας μια τρελή διαδρομή
απ' το ρείθρο του πεζοδρομίου
μέχρι την αναλαμπή των φώτων...

Copyright secured by Digiprove © 2010

.....

Related Posts:

- Απόμαχος Ναυτικός
- Μετανάστευση
- Γεωγραφίες
- Σημεία στίξης
- Η Αποστολή του Ανθρώπου;